

Söguklúbbur

krakkabok.is

Júlí 2023

Júlí 2023 partur 2

Hljóðbók Hafmeyjan og töfraperlan Talandi Tréð Góðhjartaði drekinn

Teiknisamkeppni

Teiknaðu fallega mynd, gaman væri ef myndin væri með tengingu í eina af sögum mánaðarins en það er alveg frjálst val. .

Sendu þarf myndina fyrir 25. ágúst á netfangið info@krakkabok.is Við veljum síðan eina mynd og hún verður birt í næstu útgáfu.

Í vinning er boðsmíði fyrir tvo í bío.

Hafmeyjan og töfraperlan

[Hljóðbók](#)

Við suðræna eyju í kristaltæru hafi bjó hafmeyja að nafni María. Hún skartaði fallegum, ljósbláum sporði og síðu rauðu hári og hún var þekkt fyrir að vera fjörug og uppátækjasöm og henni þótti gaman að leika sér. En þrátt fyrir það var hún einnig hugrakkari og ákveðnari en flestar aðrar hafmeyjar.

Einn bjartan morgun þegar María synti nærri yfirborði hafsins tók hún eftir glitrandi hlut sem var fastur í neti. Hún fylltist forvitni og synti nær til að rannsaka málið. Þegar hún nálgast áttaði hún sig á því að þetta var falleg perla sem glitraði í sólarljósinu.

María ákvað að ná perlunni úr netinu. Með lagni tókst henni að losa perluna sem flaut varlega í höndunum á Maríu. Um leið og fingur hennar snertu mjúkt yfirborðið fann María orkubylgju streyma í gegnum sig alla.

Perlan bjó yfir þeim óvenjulegu hæfileikum að uppfylla óskir hvers þess sem handleikur hana. María varð forvitin og fylltist eftirvæntingu. Hún velti fyrir sér hvernig perlan gæti breytt lífi hennar og annarra. En innst inni vissi hún að slíku valdi fylgdi mikil ábyrgð.

Bestu vinir Maríu, höfrungur að nafni Splass og málglaður sjóhestur að nafni Bubbi, syntu við hlið hennar. Þeir vissu

að María hafði uppgötvað eitthvað merkilegt.

Með töfraperluna í höndunum gat María ekki annað en ímyndað sér alla þá möguleika sem hún gæti óskað sér. Hún vissi að hún gæti óskað sér frægðar og fjár. Hins vegar var eitthvað innra með henni sem hvatti hana til að íhuga aðeins meira.

Hún velti fyrir sér öllum þeim dýrum í hafinu sem þurfa á aðstoð að halda. Hún áttaði sig á því að best væri að veita öðrum gleði og hamingju.

Skyndilega áttaði María sig á því að hún hefði fundið tilganginn. Hún tók ákvörðun sem hún vissi að myndi breyta lífi margra fiska. Hún myndi

nota töfraperluna til að uppfylla óskir, en aðeins óeigingjarnar óskir sem myndu hafa jákvæð áhrif á líf þeirra sem voru í kringum hana.

María deildi áætlun sinni með Splassa og Bubba, sem buðu fram stuðning og aðstoð. Þau lögðu af stað í ævintýri til að hjálpa öðrum að uppgötva töfra perlunnar og læra dýrmætar lexíur í leiðinni.

María gerði sér ekki grein fyrir þeim áskorunum og hindrunum sem biðu þeirra því það voru öfundsjúkar hafmeyjur sem leyndust í djúpinu og þráðu kraft perlunnar fyrir sig. María var staðráðin í að vernda perluna og töfra hennar.

Með suðrænu eyjuna sem
upphafspunkt lögðu María, Slass og
Bubbi af stað í djúp hafsins, tilbúin að
deila töfrum perlunnar og lýsa upp líf
þeirra sem þau hittu.

Undir öldunum

María, Slass og Bubbi héldu dýpra ofan í hafið. Þau syntu í gegnum falleg kóralrif og framhjá litríkum fiskum sem ljómuðu eins og regnbogar í sólarljósinu. Neðansjávarheimurinn iðaði af lífi og María dáðist að fegurð hans.

Fyrsti áfangastaður þeirra var falinn neðansjávarhellir, hann var samkomustaður sjávardýra sem þurftu á hjálp að halda. Þegar þau náguðust innganginn fylltist María eftirvæntingu. Hún vissi að það að veita óskir krafðist vandlegrar íhugunar.

Inni í hellinum fundu þau slasaða sjóskjaldböku að nafni Finnur. Skel

hans var skemmd og alsett djúpum rispum. María fylltist samúð þegar hún nálgast Finn og bauðst til að aðstoða hann.

Augu Finns ljómuðu þegar hann heyrði um töfra perlunnar í höndum Maríu. Hann deildi með henni sögu sinni af langri og hættulegri ferð, þar sem hann hafði lent í veiðineti sem hafði skilið hann eftir særðan. Hans heitasta ósk var að lækna og endurheimta frelsi til að kanna hafið.

María hélt perlunni við hjarta sitt, lokaði augunum og einbeitti sér að því að uppfylla óeigingjarna ósk Finns. Skær ljómi streymdi frá perlunni í átt að skel Finns. Skyndilega, eins og heldi væri veifað varð skelin heil á ný.

María gladdist við að sjá hann synda tignarlega, lausan við sársaukann. Það var á þeirri stundu sem María skildi hinn sanna mátt perlunnar. Þetta var máttur sem færði lækningu og von til þeirra er þurfa á henni að halda.

Fréttir af töfrum Maríu til að uppfylla óskir dreifðust um hafið. Fjörugir höfrungar, í leit að félagsskap, og alls kyns sjávardýr leituðu til Maríu í von um að óskir þeirra myndu rætast.

María, Sþlass og Bubbi lentu í ýmsum áskorunum á ferðum sínum milli hafshorna. Eitt sinn urðu á vegi þeirra eigingjarnar hafmeyjar sem öfunduðu Maríu. Blindar af gremju reyndu þær að taka perluna með valdi.

En María, sem var hugrökk og ákveðin, stóð sterk á sínu með dyggri aðstoð Slass og Bubba. Öfundsjúku hafmeyjurnar áttu ekki roð í þau þrjú og flúðu undan þeim grátandi. Þannig vernduðu þau perluna og tryggðu að töfrar hennar yrðu áfram í höndum þeirra sem myndu nota hana til góðs.

Í gegnum hverja ósk sem uppfyllt var, lærði María dýrmætar lexíur um mikilvægi umhyggju gagnvart öllum lífandi verum í víðáttumiklu hafinu.

Gára góðmennskunar

María, Slass og Bubbi héldu ferð sinni áfram með töfraperluna. Þau syntu í gegnum þara sem sveiflaðist fram og aftur og könnuði dularfulla neðansjávarhella.

Lokaáfangastaður þeirra var fallegt kóralrif þar sem þau hittu ungan sæhest að nafni Kári. Kára hafði alltaf dreymt um að dansa meðal kóralgreina en lítið sjálfstraust hélt aftur af honum

Þegar María hlustaði á einlæga ósk Kára, skildi hún þau áhrif sem slíkur draumur gæti haft. Ákveðin í að hjálpa Kára að finna sinn innri styrk dró María djúpt andann og þrýsti perlunni fast að sér.

María lokaði augunum og leyfði geislandi orku perlunnar að streyma um sig. Hún fléttaði saman eigin draumum og Kára. Hún ímyndaði sér Kára hringsnúast um kóralgreinarnar.

María sleppti töfraperlunni sem glitraði í sólarljósinu og ósk Kára rættist. Sæhesturinn sem var einu sinni huglítill dansaði nú þokkafullur og glæsilegur. Fíngerðar hreyfingar hans heilluðu alla sem á horfðu.

Þegar María velti fyrir sér ævintýrum sínum áttaði hún sig á því að hinir sönnu töfrar perlunnar voru ekki bundnir við getu hennar til að uppfylla óskir. Það var lærdómurinn, tengslin

sem mynduðust á milli hennar og þeirra sem hún var að hjálpa. Eitt góðverk gæti breytt miklu til góðs í öllu hafinu.

Þegar verkefninu var lokið syntu María, Slass og Bubbi aftur til suðrænu eyjunnar þar sem ferð þeirra hófst. Þau kvöddu töfraperluna og skildu hana eftir á réttum stað í hafsbotninum. María vissi að einn daginn myndi annað hafdýr uppgötva töfraperluna.

Þegar María var komin að suðrænu eyjunni fylltist hún gleði. Hún var orðin hafmeyja sem skildi þá ábyrgð sem fylgdi óvenjulegum kröftum. Lærdómurinn og vináttan sem myndaðist hafði að eilífu mótað hana.

Og svo hélt María áfram að kanna undur hafsins og deildi visku sinni og samúð með öllum sem hún hitti.

Minning töfraperlunnar lifði, ekki aðeins í Maríu heldur einnig hjá öllum sem hún hafði hjálpað.

Talandi Tréð

[Hljóðbók](#)

Dularfulla dagbókin

Hlynur, snjall og útsjónarsamur drengur sem var mjög forvitinn, leiddi hóp vina sinna inn í dularfullan skóg. Þau höfðu heyrt um talandi tréð, veru undurs og visku, falið innan um gömul tré og hlykkjótt stíga. Það var eftirvænting í loftinu þegar þau héldu lengra. Þau skimuðu í kringum sig að leit að ævintýri.

Þegar krakkarnir voru byrjuð að velta fyrir sér hvort ferð þeirra væri til einskis, sá Hlynur eitthvað óvenjulegt sem hreyfðist undir mosagrónum steini. Hann glotti og benti. „Sjáið hvað

ég fann!" hrópaði hann og hélt á gamalli dagbók.

Krakkarnir söfnuðust saman full af spennu og eftirvæntingu. Kápu dagbókarinnar prýddi mynd af trjám og fuglum en blaðsíðurnar voru gulnaðar og viðkvæmar. Krakkarnir flettu bókinni varlega og fundu handskrifaðar færslur fullar af lýsingum á heillandi verum, leynilegum slóðum og síðast en ekki síst, talandi trénu.

Rödd Hlyns skalf af eftirvæntingu þegar hann las upp úr dagbókinni. „Samkvæmt þessu er talandi tréð að finna djúpt í þessum dularfulla skógi. Það býr yfir hæfileikanum til að deila visku sinni með þeim sem hlusta og kunna að meta undur náttúrunnar."

Ímyndunarafl krakkanna tók á flug. Þau vissu að þau höfðu uppgötvað eitthvað óvenjulegt. Í dagbókinni var talað um vilja trésins til að tengjast þeim sem hugsuðu vel um náttúruna. Þau vildu finna þetta ótrúlega tré og fylgdu leiðbeiningum dagbókarinnar, leystu gátur og vísbendingar sem myndi leiða þau til staðsetningar trésins.

Eftir því sem þau hættu sér dýpra inn í skóginn urðu skref þeirra hraðari. Þau hlustuðu vel eftir hverju þruski.

Sólargeislarnir skinu í gegnum þykkar trjágreinar og vörpuðu dökku ljósi.

Þögn sló á krakkahópinn þegar þau nálgðuðust lítið rjóður og loftið var fullt af eftirvæntingu.

Og þarna stóð talandi tréð, hátt og tignarlegt. Allt í einu hristi tréð sig svo nokkur laufblöð svifu rólega til jarðar. Krakkarnir stóðu agndofa, heilluð af trénu. Þau höfðu aldrei séð annað eins.

Hlynur tók skref fram á við, með titrandi röddu. „Ó, stórkostlega tré, við erum komin til að hlusta og læra af visku þinni. Við leitumst eftir að skilja undur heimsins og kraft náttúrunnar.”

Tréð svaraði mildri röddu: „Verið velkomin. Komið nær og verið opin fyrir lærdómnum sem ég hef að deila.”

Krakkarnir voru orðin mjög spennt. Það fór um þau hrollur. Með hverju augnabliki sem leið fundu þau betur

tengingu við náttúruna í kringum sig. Talandi tréð var tilbúið að miðla visku sinni og þau voru fús til að hlusta.

Lærdómur af vitra trénu

Börnin stóðu fyrir framan talandi tréð, augu þeirra ljómuðu af eftirvæntingu. Þau voru komin til að leita leiðsagnar og skilnings, tilbún til að meðtaka lærdóminn sem beið þeirra.

Rödd trésins ómaði af hlýleika þegar það byrjaði að tala. „Krakkar, hlustið vel á, því ég hef séð uppgang og fall siðmenningar og hringrás náttúrunnar. Ég hef orðið vitni að kraftaverkum lífsins og samtengingu allra lifandi vera.“

Krakkarnir voru búnir að koma sér fyrir sitjandi á jörðinni fyrir framan tréð.

Hugur þeirra var opinn og tilbúinn að taka á móti fróðleik trésins. Þau hlustuðu af athygli þegar tréð deildi sögum af löngu liðnum tímum, sögum af sigrum og erfiðleikum á milli manna og náttúrunnar.

Tréð leiddi þau í gegnum forna tíma, visku og skilning. Þau lærðu um mikilvægi þess að varðveita umhverfið, hlúa að náttúrunni sem heldur lífinu í öllu og öllum. Tréð lagði mikla áherslu á mikilvægi hverrar veru, sama hversu lítil eða ómerkileg sem hún virðist vera.

Krakkarnir hlustuðu á tréð með mikilli athygli. Þau fylltust ábyrgðartilfinningu og skildu nú samtengingu alls lífs og

nauðsyn þess að vernda og þykja
vænt um náttúruna.

Með hverri stundu sem leið styrktist
tengsl krakkana við tréð. Þeim fannst
þau ekki aðeins tengjast náttúrunni
heldur einnig hverju öðru. Kenningar
trésins höfðu ekki aðeins upplýst hug
þeirra heldur einnig snert sálir þeirra
og myndað varanlega vináttu.

Með mjúkri röddu lauk tréð máli sínu.
„Munið, kæru krakkar, að meðtaka öll
undur heimsins, hlusta á hvísl
náttúrunnar og miðla þekkingunni sem
þið hafið aflað ykkur í dag.”

Börnin brostu hvert til annars, þökkuðu
fyrir sig og kvöddu talandi tréð, vitandi

að þau myndu muna þennan dag alla ævi.

Þau lögðu af stað heim á leið í gegnum dularfulla skóginn uppfull af friði og sátt. Þau myndu halda áfram að kanna, læra og vernda náttúruna og heiðra kenningar hins talandi trés.

Hönd í hönd, komu krakkarnir út úr skóginum. Og þau vissu að orð hins vitra trés myndi lifa að eilífu innra með þeim.

Góðhjartaði drekinn

[Hljóðbók](#)

Í fjarlæggu konungsríki þar sem töfrar og álfar voru daglegt brauð, falleg blóm í grónum hlíðum og glitrandi lækir, bjuggu tveir vinir, Emma og Davíð. Þau höfðu ríka ævintýraþrá. Einn sólríkan dag, þegar þau gengu um grasmikið engi nálægt þorpinu sínu, gerðist svolítið óvenjulegt.

Þegar Emma og Davíð hlupu í gegnum hátt grasið, rákust þau á falinn helli undir stóru eikartré. Inngangurinn var prýddur fallega útskornum drekum. Þau ráku upp stór augu og fylltust forvitni.

„Ættum við að fara inn?“ hvíslaði Emma.

Davíð kinkaði spenntur kolli knúinn áfram af ævintýraþrá. „Við skulum kanna þennan helli“.

Varlega gengu þau inn í svalt myrkrið í hellinum. Lítið ljós flökti framundan og vísaði þeim veg dýpra inn í hellinn. Þegar þau héldu lengra, heyrðu þau lágvært hljóð.

„Hvað er þetta?“ spurði Emma titrandi röddu.

Davíð starði stórum augu á stórt herbergi í hellinum. Hann trúði ekki sínum eigin augum. Þarna innst inni var dreki með glitrandi augu og við

hvern andardrátt blés hann örlitlum reyk út um nefið.

Drekinn lyfti augabrúnum og horfði forvitinn á þau. „Velkomin unga fólk. Ég heiti Blossi, dreki og ég hef orðspor fyrir að vera grimmur. En samt hef ég lært með tímanum að sannur styrkur felst ekki í grimmd, heldur í góðvild og samúð."

Emma og Davíð horfðu á hvort annað og á drekann til skiptis. Þau voru mjög undrandi að hitta dreka. „Af hverju ertu hérna?" spurði Davíð forvitinn.

Blossi hristi langan halann og brosti. „Ég finn á mér að þið eruð góð börn. Ég vil öllum gott en margir eru hræddir við mig. Ég neyddist til þess að gera

þennan helli að heimili mínu. Ég þrái mest af öllu að eignast vini og tækifæri til að gera góðverk.”

Augu Emmu fylltust samúð. „Það væri okkur heiður að vera vinir þínir. Blossi. Við getum lært hvert af öðru.”

Augu Blossa ljómuðu af þakklæti og á því augnabliki tengdist þetta ólíka tríó sterkum vináttuböndum. Emma, Davíð og góðhjartaði drekinn lögðu af stað í ævintýraferðalag með það að markmiði að sigrast á ótta og uppgötva sannan kærleik.

Kraftur og góðverk

Blossi, nýji vinur Emmu og Davíðs leyfði þeim að sitja á baki sér og þau flugu yfir konungsríkið í leit að tækifærum til að dreifa góðverkum og hvetja aðra til að láta gott af sér leiða.

Fólk, nær og fjær, hafði mikið fyrir því að hitta Blossa og hugrökku krakkana.

Emma deildi með fólkinu sögum um samúð og minnti fólk á mikilvægi þess að huga að tilfinningum annarra.

Ævintýrastrákurinn Davíð, sagði frá því hvernig það atvikaðist að hann og Emma kynntust drekanum Blossa,

hvernig þau fundu falda hellinn og hversu hugrökk þau voru.

Og Blossi, sem eitt sinn var ófreskja í augum margra varð nú tákn vonar og umbreytingar. Orð drekans voru uppfull af visku og kærleik og fylltu hjörtu þeirra sem á hann hlustuðu.

Saman hjálpuðu Emma, Davíð og Blossi börnum að sigrast á ótta sínum, veittu þeim styrk og minntu þau á mikilvægi góðrar vináttu.

Dag einn var haldin stórhátíð í konungsríkinu. Krakkarnir og drekinn stóðu frammi fyrir mannfjöldanum og augu þeirra ljómuðu af stolti og gleði.

Þau höfðu sýnt að sannur styrkur felst ekki í grimmd eða líkamlegum krafti, heldur í viljanum til að gera góðverk og samúðinni sem bjó í hverjum og einum.

Frá og með þessum degi var konungsdæmið að eilífu breytt. Enginn var lengur hræddur við góðhjartaða drekann og fólkíð lagði sig fram um að vera gott og hjálpsamt við hvert annað umvafið samkennd og samúð í daglegu lífi sínu. Sögur af Emmu, Davíð og Blossa héldu áfram að hvetja komandi kynslóðir.

Þegar fram liðu stundir kvöddu börnin og góðhjartaði drekin konungsríkið, vitandi að hlutverki þeirra var lokið. Þau voru full þakklætis fyrir þetta

ævintýraferðalag, vináttuna sem þau höfðu öðlast og lífið sem þau höfðu breytt til hins betra.

Emma, Davíð og Blossi sneru aftur til þorpsins síns og báru með sér góðar minningar um töfrandi ævintýri. Þrátt fyrir að leiðir skildu myndu minningarnar lifa að eilífu.

Þegar sólin settist á síðasta degi þeirra saman kvöddust þau og lofuðu þau að halda áfram að bera út góðan boðskap.

Eftir að vinirnir föðmuðust bjó drekinn sig undir stökk, breiddi út vængi sína og flaug inn í sólsetrið. Emma og Davíð stóðu eftir, héldust í hendur og horfðu á eftir Blossa. Þau vissu að það

myndi ekki líða á löngu þar til að nýtt ævintýri hefðist hjá þeim.